

▸ *Hegedűs Ágota*

Együgyű

Gromit kijön a hűtőkamrából, két kiló marhaszegy a vállán, ebből főz ma estére láthatatlan vendégeinek. A cédulán csak anynyi áll, marha tizenegy főre. Tizenegy marha. De miért ment el Dolores? Semmit nem mondott, csak összepakolt egyik este, mondjuk ki, tegnap, és elment. Mondjuk csak ki, nyolc éve voltak már együtt. Doloresszel Portugáliában ismerkedett össze, a nő ment vele mindenhová, mindenhol berendezkedett, már minden megvolt, lakás, kocsi, csak a gyerek nem.

Kifejti a borsót, nem használ mirelitet. A fokhagymagerezdekre dühösen nehezkedik a séfkése lapjával, pattog a héja. Hat gerezd kell. Meg zeller, a szára is, összeköti, gúzsba, szorosán, nesze Dolores, majd petrezselymet mos, apróra vágja. A hűtőkamrában hideg volt, összerázkódik, ott megfagyott, itt meg lehet döglenni, kész tüdőgyulladás. Kicsit röhög magán, hátrébb lép a tűzhelytől. Forróság. Hozzá vagyok szokva, gondolja Gromit, körülnéz, látja-e valaki, és igazít az ágyékán. A kézilány énekel a feketemosogatóban, ó te drága klementina. Nagy a sürgés, ez egy minősített étterem, sokan járnak ide. Miatta. Az ő levesei, marhái, libái, desszertjei miatt. Mert ügyes, nem, nem egyszerűen ügyes, két évig tanult Portugáliában is.

A madár javából rétest süt, szív, zúza, szárnya húsa, sóz, borsoz, madagaszkári a bors, a só a Himalájából, rózsaszín, kinn nem tudják, mitől finomabb a húsos rétes. Hát ő beleteszi, amit kell. Mondjuk ki, Doloresbe is beletette.

Kitálalja a libagalantint, tizennégy adagot, egyszerre, egy asztalhoz megy, legyen egyforma. Libagalantin. Galacsin. Lamantin. Az tehén mondjuk, igaz, tengeri. Klementin. Ó te drága klementina, csak tudnám, hogy merre jársz. Kész az egyes, ordítja Gromit, vihetitek, stop, még az egyik tányér szélét áttörli, a csepp a rozsdamentes tálalóra esik, mikor egyedül marad,

a kisujját belemártja, kóstol. Kiles a konyhából, a kisteremben ülnek, tizennégy nő, libák, hát azt is esznek. Lánybúcsú. Hirtelen jó kedve lesz, felül a tálalóra, a maradék galantint kikanzalazza a fémtáblából, frissen sült barna kenyérral tunkolja a szósz. Mindenki azt eszi, amit főzött. Az anyja mondogatta mindig, miközben állt a mosogatónál, rángatta a vállát, nem vállalom helyetted a felelősséget, kisfiam. Meg is eheted. Jó.

Csak a főzés az övé, törli meg a száját Gromit, a konyha, az edények. Az étel soha. Étél, egyenlő, alapanyagok, technikák, plusz Gromit. A főzés az élete, és talán nem is bánja Dolorest. Most a kuktákat figyeli a szeme sarkából, és csak akkor avatkozik közbe, mikor látja, hogy a lobogó vízben szétfőznék a gombócokat. Odaugrik, szétcsap köztük, menti a gombócokat, gyorsan jár a keze, mindjárt kész, de kicsapódott a túró fehérje, kezdek újra. Most odaáll mögójük, figyel, gondolatái a túrón járnak, jövő héten újra megy spermavizsgálatra, a múltkori eredmény nem lett jó, a sejtek vésszen kevesen vannak, és azok is lassúak. Soha nem érnek célba, mondta az orvos, mivel foglalkozik, kérdezte, séf vagyok, válaszolta hal-kan Gromit, mintha ezzel bűnei közül kellett volna bevallania egyet.

— Oui chef — mondta a doki —, hát ezek a spermák szét vannak főzve. Mennyit áll a tűzhely mellett?

— Nyolc, tíz órát? Az sok?

— Mondom, szét vannak főzve. Ha gyereket szeretne, kedves Gromit, álljon távolabb a tűzhelytől.

Másodszorra sikerültek a gombócok, Gromitnak már csak tálalnia kell, el sem megy arra a vizsgálatra, mondjuk ki, minek, biztos mozdulattal kanyarítja melléjük a cukros tejfölt, kész a remegős gombóc.